

Ammoniták

*Ezek a kőbezárt ammoniták,
kagylók, csigák, tengerililiomok,
itt hevernek, kavarnak
a lábam alatt a kávéház
fényesre csiszolt kőpadlójában.*

Ki gondol rájuk rajtam kívül?

*Kit érdekelnek még
a tízmillió éves tragédiák?*

*A házaikat elhagyó lábasfejűek,
a partra sodort, gerincetört lilomok,
szétnyílt kagylók, összelapult csigák,
időt őrző, torz óraszámplapok.*

*Ezek a kőbezárt ammoniták
békésen tűrik a lábak taposását,
némának születtek,
de megkövesült szívükben
őrzik az őstengerek végtelen,
haragos hullámmását.*

GÁSPÁR KATALIN

Én csak csöndesen állok

Talán azt hitted, lehanyaglok, mint a fák.

Most a szomorúságtól félek, a titkolózástól.

Állok egyenesen, kifelé növekvő gyökereim árnyékában.

Szép tested alabástrom illatú körvonalait érzem az ujjaimban

Eltáncolhatnám neked a boldogságot, énekelhetnék, közben énekelhetnék

is, dúdolva mindarról, ami szent, mindarról, ami elmúlt,

s arról is, ami majd lesz.

Elhalmozlak jóindulatú kedveskedéseimmel, hiába.

Kacagnak a gyermekek, nézik, amint élünk.

*Én csak csöndesen állok, a Duna-part csöndjével borítom egyre
hangosabb szívdobogásom.*

Aztán elmúlik ez is.

Nézem, milyen egyszerű kínlódás tekeredik a szívedre,

mint a Dunába ömlő fények, úgy ragyog a csókom a szádban.

A nyelvem hegyével kérdeztelek rólam és kérdeztelek a hitről.

Válaszoltál. De lámcsak a percek

*belevesznek az állandóan hullámmzó boldogtalanságba, a fényekkel
szomjazó vízbe.*

Az elmúlt emberek fénye e víz.
A hallgatásé.
A félelemé, az agyonlőtt lélegzeteké.
Megmártóznék szívesen a szeretetben, lehunynám végre a szemem,
hogy beletekints a mélybe.
Én csak csendesen állok.

Csak én ülök dologtalan

Mind elmentek, a gyerekek az iskolába, és mostmár István is dolgozik.
Csak én ülök dologtalan, szemközt egy verssel.
Odébb, az asztalon, elemes autó moccan, ha ránézek, elindul.
Aztán megtorpan, leáll.
Kicsit furcsa, hogy így megmozdult ez az autó.
Tanítom ezt az autót járni?
Nyöszörögni, kedvesen mocoogni?
S a bejárati ajtó illedelmesen megreccsen, bölint.
Meg kellene már őt is javítani egyszer — elgondolom,
hogy asztalos is lehettem volna, ha nem gimnáziumba járok.
Nyelvet öltök most magamra: Te lusta!
Gondolj a mosni valóra, a csetres edényre, dolgozz!
De ha nem taníthatok mást, tanítom, tanítgatom magamat.
Például a hasamat, ahogy behúdom. Vagy a hüvelykujjamat,
[hagy ügyesedjen,
hiszen tegnap, ahogy szeleteltem a kenyeret, jól belevágtam.
Tudnia kell, hogyan vigyázzon, hogy nekem ne fájjon,
legalább ez a kis seb.
Ez biztos beheged, tudod?
És a tejre is gondolok, reggel kiömlött. Az asztalon eldőlt az a buta
zacskó.
Alaposan föl kell majd mosni mindent, mire megjönnek a gyerekek
az iskolából.
És Istvánnak is tiszta ing kell, friss simogatás, meleg étel,
Csak ülök dologtalan, szemközt egy verssel.
Figyel. A kezében az írást kicsit megigazítom.
Lassan leírja, amit mondok.